

— tří - slo —

Žena:

— a - le - bo rá - no —

— Bre - za - va — (jméno krávy).

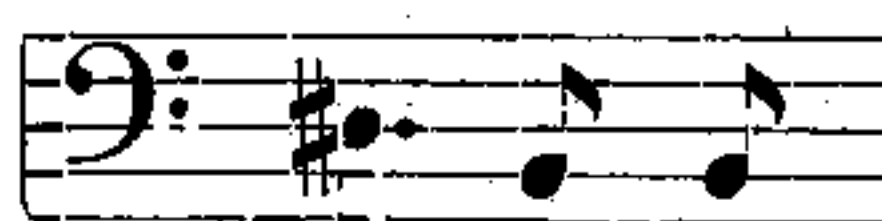

— pá - té - ho rí - na — (října).

— diev - čen - ce —

Muž:

— hú - po - ta —

— trá - piť sa —

Muž překřikuje:

— dě - la - jú kůr - ky — (olupují jehličnatý strom).

Muž, pacholek:

— dů - le s kopca —

Všem těmto nápěvkům hudební působnosti upříti nemožno. Jejich váha aesthetická, bujarost a energie sčasovek dělá z nich obrázky, themy, a radost jest napodobovati jich, popěvovati je.

V nápěvku, kterým se jiný nápěvek napodobuje, není dosti krátké slabiky mluvené, ať v podstatném, slovesu, přídavném atd., aby dle potřeby se nezdloužila, a není dosti dlouhé slabiky, aby nevyzněla k vůli věrnosti, pravdě popěvné, kratičkým, okamžikem ulétajícím tonem.

Jest ve slovenských písních krásněji vyrovnáno, kolik třeba obětovati pro lahodný účin ze správnosti mluvy hudbě. Diviti se možno lidovým skladatelům, jak tento »spor na oko« pěkně uklizují.

Tak na př. bylo by křiklavou hrubostí ostrou sčasovku když se již napodobuje, věrně nenápodobiti. Sebe nepatrnější odchylka od themy urážela by více, nežli ubrati délce mluvené slabiky kousek mělce uvyklé poměrné délky. V živé mluvě tato poměrná délka slabik velmi se obměňuje, i není divu, když v písni pokročí se v této obměně ještě o krok dále. Nebýti té volnosti, zavládla by v písni nudná jednotvárnost. Nezapomeňme též, že jsou to nápadné sčasovky mluvy, které na svou podobu si zohýbají pro píseň méně účinné sčasovky téže mluvy.

Proto se nám zalíbí i počátek písně:

Ne - ní ne - ní v ce - lej ze - mi —

kre - ma jedno švarné děvča —